

LÁ THƯ MỤC VỤ

Khi được ra khỏi biệt giam và sống trong phòng tù tập thể, tôi bắt đầu thấy thiếu một vật dụng rất cần thiết trong cuộc sống hằng ngày mà lúc còn ở trong biệt giam tôi tưởng tôi không cảm thấy cần đến nó, đó là cái gương soi mặt. Vì không được phép giữ bất cứ thứ gì bằng thủy tinh nên không tù nhân nào có một chiếc gương để nhìn xem khuôn mặt mình ra sao, thậm chí có tù nhân đã 4 năm rồi không thể nhìn thấy mặt mình ! Muốn biết mặt mũi ra sao chỉ việc hỏi tù nhân khác, mà có những người không biết học khoa tướng mạo ở đâu, chẳng những mô tả về diện mạo mà còn nhận xét về khí sắc và vận mạng của người hỏi. Cừ khôi thật !

Muốn thấy mặt mình, tù nhân chỉ còn cách nhìn sự phản chiếu trên mặt nước trong thùng hay dưới giếng hoặc ở bờ suối. Sau hơn hai năm tôi mới nhìn thấy mặt tôi trong một thau nước. Tôi chăm chú nhìn thật kỹ gương mặt ‘yêu dấu’ của mình. Nước trong vắt nên in mặt tôi rõ gần như một tấm gương. Tôi sững sờ gần như không nhận ra chính mình nữa : vì cặp mắt hõm sâu, hai má hóp vào, mấy chiếc răng mới thê thâm làm sao : hàm trên đi ‘nghỉ phép’ khá nhiều nên trông hom hem tếu lảm. Chẳng lẽ đó là tôi ? Mới hơn hai năm thôi mà ! Dầu có già nua xấu xí thì ‘cái con người phản chiếu’ ấy cũng là “ảo ảnh” của chính tôi, nên tôi yêu thích nó.

Kho tàng cổ tích xứ Hoa Anh Đào đã công hiến cho nhân loại một câu chuyện về chiếc gương như sau :
“Ngày xưa, có một cặp vợ chồng sống rất hạnh phúc bên cạnh một đứa con gái nhỏ. Người chồng vốn là một hiệp sĩ Samurai, nhưng anh từ bỏ gươm đao, sống khiêm tốn trong một khu vườn nhỏ ở đồng quê. Người vợ là một phụ nữ trầm lặng đến độ nhút nhát. Chị không bao giờ muốn ra khỏi nhà. Một ngày kia, nhân dịp lễ dâng quang của Nhật Hoàng, với tư cách là một hiệp sĩ, người chồng cảm thấy có bốn phận phải về kinh đô để bái lạy quân vương. Sau khi chu toàn nghĩa vụ, anh ghé qua phố xá kinh thành mua quà cho vợ con. Anh đã mua cho vợ mình một tấm gương soi mặt bằng bạc (thời ấy chưa có kỹ thuật tráng gương thủy tinh).

Đón nhận món quà, người vợ ngỡ ngàng vô cùng, vì chị chưa bao giờ nhìn thấy mặt mình. Do đó, vừa nhìn thấy mặt mình trong gương, chị ngạc nhiên hỏi chồng: “Người đàn bà này là ai vậy?”. Người chồng mỉm cười đáp: “Em không đoán được đó là gương mặt kiều diễm của em sao ?” Từ đó, chị rất yêu thích tấm gương. Một thời gian sau, người vợ lâm bệnh nặng. Trước khi chết, chị cầm tay đứa con gái và nói :”Mẹ không còn sống trên mặt đất này với bố và con nữa. Mỗi lần nhớ mẹ, con hãy nhìn vào tấm gương này, con sẽ gặp mẹ”. Sau khi người mẹ qua đời, sớm tối, lúc nào đứa con gái cũng ngây ngô nhìn vào tấm gương và nói chuyện với chính hình ảnh của nó như đang trò chuyện với mẹ vậy. Mỗi lần như vậy đứa bé rất vui vẻ và hạnh phúc.

Ngày kia, bắt gặp đứa con gái đang trò chuyện với tấm gương, người cha bèn hỏi: “Con nói chuyện với ai vậy?”. Đứa bé ngây thơ trả lời: “Con đang nói với mẹ. Ba nhìn kia, mẹ không có vẻ mệt mỏi và xanh xao, mẹ lúc nào cũng trẻ và cũng mỉm cười với con”. Nghe thế, người hiệp sĩ không cầm được nước mắt, ông nghĩ không cần nói cho đứa bé biết sự thật, ông ôm nó vào lòng và nói: “Nếu con nhìn vào tấm gương để trông thấy mẹ và thưa chuyện với mẹ, thì ba cũng nhìn vào con để gặp mẹ con đang ở trong con”.

Câu chuyện này gợi lại cho tôi những gì thuở nhỏ tôi được học về mầu nhiệm Thiên Chúa Ba Ngôi : Thiên Chúa Con là hình ảnh của Thiên Chúa Cha, Thiên Chúa Cha yêu thương chính hình ảnh của Ngài và Tình thương yêu ấy là Thiên Chúa Ngôi Ba. Vì là ‘mầu nhiệm’ nên không thể dùng từ ngữ con người để diễn tả và đầu óc con người lại quá nhỏ bé và hạn hẹp để có thể thấu hiểu. Đối với tôi, tha nhân chính là tấm gương phản chiếu gương mặt của tôi. Thật vậy, khi chúng ta lạc quan, vui tươi, yêu đời, lễ độ, hòa nhã...chúng ta sẽ nhận ra những nét đẹp đó trên khuôn mặt của những người xung quanh. Trái lại, nếu chúng ta ích kỷ, cau có, nhỏ nhen, buồn bực, thất vọng, giận dữ...chúng ta cũng sẽ thấy những nét ấy trên gương mặt của người khác. Hãy xem cách người khác đối xử với mình thế nào để biết mình đã và đang hành xử như vậy với họ y như vậy !

Tha nhân cũng chính là hình ảnh của Thiên Chúa. Nếu đứa bé gái trong câu chuyện nhìn thấy gương mặt khỏe mạnh, vui tươi của mẹ trong tấm gương, nếu người cha nhìn thấy hình ảnh người vợ yêu thương trong đứa con như thế nào, thì với ánh mắt tin yêu, chúng ta cũng nhìn thấy gương mặt Nhân Ái của Thiên Chúa trong người khác. Có Thiên Chúa trong ánh mắt, nhìn thấy Thiên Chúa trong mọi người, chúng ta sẽ thấy cuộc đời có ý nghĩa và đáng yêu hơn. Hãy tập nhìn vào tấm gương của tha nhân với đầu óc và nụ cười của trẻ thơ để luôn luôn nhận ra bộ mặt tình yêu của Thiên Chúa Ba Ngôi trong mọi người. (*Sưu tầm từ Sách Lễ Sống 2*)

